

Arrest

nr. 246 417 van 18 december 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ROOX
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2019 komt verzoeker aan in België en dient een aankomstverklaring in.

Op 7 mei 2020 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker de toestemming om zijn kort verblijf te verlengen tot 16 juli 2020.

Op 9 juni 2020 wordt verzoeker aangehouden en van zijn vrijheid beroofd omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en psychotrope stoffen in vereniging. In zijn woning wordt bij een huiszoeking 17 kilogram cannabis gevonden.

Op 1 september 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: H.

Voor naam: B.

Geboortedatum: 24.10.1987

Geboorteplaats: S. D.

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[x] 2°.

O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

toestemming van kort verblijf was verlengd en was geldig tot 15.07.2020. Momenteel heeft de betrokkene dus geen toestemming meer tot verblijf in België.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 09.06.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. In de woning waar hij verbleef werd naar aanleiding van een huiszoeking 17 kilogram cannabis aangetroffen alsmede droogrekken, materialen en grondstoffen voor de uitbating van een cannabisplantage. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worde gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Tevens blijkt uit het aanhoudingsmandaat dat betrokkene inkomen verwerft uit zwart werk. Niet-aangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de strafbare feiten waarvan betrokkene verdacht wordt een hunker naar snel winstbejag aan. Het blijkt niet zijn intentie om legaal in België te blijven om hier een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland.

Artikel 74/13

Betrokkene zou in België aangekomen zijn op 23.12.2019. Op 03.01.2020 werd hem door de gemeente Diepenbeek een aankomstverklaring (bijlage 3) afgegeven waardoor hij toegelaten werd tot verblijf tot 22.03.2020. Op 14.01.2020 werd een onvolledige aanvraag tot toelating tot arbeid (Single Permit - Bepaalde duur) ingediend. Op 21.04.2020 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken via de gemeente de vraag het kort verblijf van betrokkene te verlengen. Op 07.05.2020 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken hem de toestemming om zijn kort verblijf in België te verlengen tot 15.07.2020. Op 09.06.2020 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis Hasselt-Nieuw uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 15.06.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Hij ontvangt bezoek van zijn echtgenote in de gevangenis maar er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij gemachtigd is tot een verblijf van langer dan drie maanden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/U: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 09.06.2020 voor Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. In de woning waar hij verbleef werd naar aanleiding van een huiszoeking 17 kilogram cannabis aangetroffen alsmede droogrokken, materialen en grondstoffen voor de uitbating van een cannabisplantage. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aantrekkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Tevens blijkt uit het aanhoudingsmandaat dat betrokkene inkomen verwerft uit zwart werk. Niet-aangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de strafbare feiten waarvan betrokkene verdacht wordt een hunker naar snel winstbejag aan. Het blijkt niet zijn intentie om legaal in België te blijven om hier een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de v/et van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 09.06.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. In de woning waar hij verbleef werd naar aanleiding van een huiszoeking 17 kilogram cannabis aangetroffen alsmede droogrekken, materialen en grondstoffen voor de uitbating van een cannabisplantage. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Tevens blijkt uit het aanhoudingsmandaat dat betrokkene inkomen verwerft uit zwart werk. Niet-aangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de strafbare feiten waarvan betrokkene verdacht wordt een hunker naar snel winstbejag aan. Het blijkt niet zijn intentie om legaal in België te blijven om hier een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd v/orden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is vatbaar de openbare orde te schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië. Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

(...)"

Diezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende motieven:

"(...)

Aan de Heer :

Naam: H.

Voornaam: B.

Geboortedatum: 24.10.1987

Geboorteplaats: S. D.

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 09.06.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. In de woning waar hij verbleef werd naar aanleiding van een huiszoeking 17 kilogram cannabis aangetroffen alsmede droogrekken, materialen en grondstoffen voor de uitbating van een cannabisplantage. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Tevens blijkt uit het aanhoudingsmandaat dat betrokkene inkomen verwerft uit zwart werk. Niet-aangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de strafbare feiten waarvan betrokkene verdacht wordt een hunker naar snel winstbejag aan. Het blijkt niet zijn intentie om legaal in België te blijven om hier een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene zou in België aangekomen zijn op 23.12.2019. Op 03.01.2020 werd hem door de gemeente Diepenbeek een aankomstverklaring (bijlage 3) afgegeven waardoor hij toegelaten werd tot verblijf tot 22.03.2020. Op 14.01.2020 werd een onvolledige aanvraag tot toelating tot arbeid (Single Permit - Bepaalde duur) ingediend. Op 21.04.2020 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken via de gemeente de vraag het kort verblijf van betrokkene te verlengen. Op 07.05.2020 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken hem de toestemming om zijn kort verblijf in België te verlengen tot 15.07.2020. Op 09.06.2020 werd betrokkene aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis Hasselt-Nieuw uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 15.06.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Hij ontvangt bezoek van zijn echtgenote in de gevangenis maar er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij gemachtigd is tot een verblijf van langer dan drie maanden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)”*

Op 20 september 2020 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Italië.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Ter terechtzitting wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet geheel duidelijk is of verzoeker beroep heeft aangetekend tegen deze (eerste) bestreden beslissing. Enerzijds voegt verzoeker beide bestreden beslissingen toe aan het verzoekschrift, maar stelt hij op pagina 2 van het verzoekschrift dat het inreisverbod de bestreden beslissing is. Anderzijds laat verzoeker op pagina 4 uitschijnen dat hij motieven opwerpt tegen de eerste geciteerde bestreden beslissing.

Gevraagd of verzoeker bedoeld heeft om beroep aan te tekenen tegen de eerste bestreden beslissing, antwoordt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat geen beroep is aangetekend tegen wat hierboven als “*de eerste bestreden beslissing*” wordt genoemd.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen het inreisverbod, hierna: de bestreden beslissing genoemd.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

“Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten”

Het eerste middel luidt als volgt:

“De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- *de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van zijn aanhoudingsmandaat dd. 09.06.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugsfeiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Verzoeker werd van de gevangenis te Hasselt nadien overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem waarbij hij eveneens een inreisverbod ontving.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing door het feit dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde kan schaden en niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, zou volgens de bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar proportioneel zijn.

Verwerende partij argumenteert ten onrechte dat verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Echter dient opgemerkt te worden dat verzoeker zelf zo snel mogelijk terug naar Italië wenst te vertrekken waar hij sinds 2007 woont en waar verzoekers echtgenoot en minderjarig kind op hem wacht. Verzoeker heeft dus geen enkele reden om nog in België te blijven.

Bovendien dient er benadrukt te worden dat het voor verzoeker onmogelijk was om vrijwillig te vertrekken voor het vervallen van zijn toestemming tot kort verblijf. Verzoeker werd immers onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 09.06.2020. Op dit moment verbleef verzoeker legaal op het grondgebied. Echter verliep deze toestemming op 15.07.2020. Aangezien verzoeker op dat moment in voorlopige hechtenis zat in de gevangenis te Hasselt spreekt het voor zich dat het niet de bedoeling was deze termijn te laten verstrijken maar dat er sprake was van overmacht.

Verzoeker verblijft momenteel in het centrum voor illegalen in Vottem. Doch meent verzoeker dat ieder weldenkend mens onmiddellijk inziet dat er in casu, nu verzoeker buiten zijn wil de termijn van zijn kort verblijf heeft overschreden, er geen sprake is van objectieve en ernstige elementen om aan te nemen dat verzoeker een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. De vrijheidsberoving betreft dan ook een onevenredige maatregel die verzoeker op dit moment belet om terug te keren naar zijn gezin. Verzoeker woont reeds 13 jaar in Italië. Hij heeft in Italië zijn leven opgebouwd en verblijft hier sinds jaren met zijn echtgenote en kind. Er is dan ook geen enkele indicatie voorhanden om te vermoeden dat verzoeker niet zal terugkeren naar zijn gezin maar er voor opteert om illegaal in België te verblijven.

Er werd aan verzoeker geen enkele mogelijkheid gegeven om vrijwillig terug te keren naar Italië. Bovendien heeft verzoeker een blanco strafblad en is verzoeker, zolang er geen sprake is van een definitieve veroordeling, nog altijd onschuldig tot het tegendeel bewezen wordt.

Bovendien werd er niet enkel een vrijheidsberovende maatregel opgelegd maar werd er ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk daar er geen sprake is van een veroordeling en verzoeker bovendien een verblijfstitel bezit in Italië. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan toch meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Door onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw. Zo diende men rekening te houden met het feit dat verzoeker niet veroordeeld werd en dat verzoeker een verblijfstitel heeft in Italië.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat er 17 kilogram cannabis en materialen zijn gevonden voor de uitbating van een cannabisplantage ten huize van verzoeker. De bestreden beslissing stelt voorts:

“(…)

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 09.06.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. In de woning waar hij verbleef werd naar aanleiding van een huiszoeking 17 kilogram cannabis aangetroffen alsmede droogrekken, materialen en grondstoffen voor de uitbating van een cannabisplantage. Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Tevens blijkt uit het aanhoudingsmandaat dat betrokkene inkomen verwerft uit zwart werk. Niet-aangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de strafbare feiten waarvan betrokkene verdacht wordt een hunker naar snel winstbejag aan.

(…)”

Deze motieven volstaan en bevatten de reden, op afdoende wijze, waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

Verder legt de bestreden beslissing uit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wat ook correct is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verder wordt in de bestreden beslissing uitgelegd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt. De bestreden beslissing wijst op de gepleegde feiten, de maatschappelijk impact ervan en op het schaden van de openbare orde.

Verzoeker maakt bijgevolg de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

3.1.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat in toepassing van artikel 74/11, § 2, tweede lid de verwerende partij zich kan onthouden omwille van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te nemen. De Raad stelt vast dat uit deze bepaling geen verplichting blijkt, maar slechts een keuze die het bestuur kan maken.

Artikel 74/11, §1 en §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

§2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoeker wijst erop dat het aanhoudingsmandaat voor de inbreuken die handelen over drugsfeiten enkel een “mogelijke” veroordeling teweeg kan brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het aanhoudingsmandaat inderdaad stelt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan en dat de aanhouding volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid. Naar aanleiding van de huiszoeking bij verzoeker werd er 17 kilogram cannabis gevonden en materiaal ter uitbating van een cannabisplantage. Verzoeker verklaarde ook cannabis te gebruiken en een gevaar voor recidive wordt weerhouden. Verzoeker werd ook effectief verschillende maanden in voorlopige hechtenis geplaatst. Dergelijke vaststellingen volstaan om toepassing te maken van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat voorbij aan het bepaalde in artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat er geen termijn van vrijwillig vertrek kan gegeven worden wanneer de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om, op basis van de vastgestelde feiten, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen.

Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

In dit geval weerlegt verzoeker geenszins dat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wettig werd afgeleverd, terwijl blijkt dat geen termijn is voorzien voor vrijwillig vertrek. Conform artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet kon het bestuur derhalve een inreisverbod opleggen ten belope van drie jaar.

Er is een deugdelijke en omstandige toelichting waarom verzoeker geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.1.3.2. Verzoeker bekritiseert het tweede motief van de bestreden beslissing dat vaststelt dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Verzoeker benadrukt dat het voor hem onmogelijk was eerder te vertrekken door de aanhouding op 9 juni 2020, terwijl hij genoot van een kort verblijf, toegekend door het bestuur tot 16 juli 2020. Verder gaat verzoeker in op zijn legaal verblijf in Italië en meent hij dat zijn aanhouding overmacht is.

De Raad volgt deze redenering niet. De Raad merkt vooreerst op dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). In dit geval is het duidelijk dat verzoeker door zijn eigen gedragingen werd aangehouden zodat er geen sprake is van overmacht.

Verder merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding. De Raad wijst op artikel 71 van de Vreemdelingenwet. Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals *in casu* het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De Raad is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering, of van de grieven, die betrekking hebben op de vrijheidsberoving. De grieven over de vrijheidsberoving, zoals het voorhouden dat deze een onevenredige maatregel was, zijn niet dienstig.

Het gegeven dat verzoeker wel had willen terugkeren naar Italië waar zijn gezin woont en dus niet wou opteren voor een illegaal verblijf in België, doet hieraan geen afbreuk.

3.1.3.3. Verzoeker bekritiseert de duur van het inreisverbod en houdt staande dat niet kan afgeleid worden waarom een duur van drie jaar werd opgelegd. Hij beweert dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Aldus is geen rekening gehouden met het feit dat hij niet werd veroordeeld en dat verzoeker een verblijfstitel heeft in Italië.

Met dergelijke niet ernstige grieven toont verzoeker de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met omstandigheden die het bestuur gekend waren. Verzoeker weigerde de vragenlijst in het kader van zijn hoorrecht in te vullen.

De bestreden beslissing stelt over het gevoerde onderzoek het volgende:

“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 15.06.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Hij ontvangt bezoek van zijn echtgenote in de gevangenis maar er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij gemachtigd is tot een verblijf van langer dan drie maanden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en verzoeker slaagt er niet in om deze te weerleggen. Verzoeker stelt zelf in het verzoekschrift dat het kerngezin in Italië woont. Verder is er rekening gehouden met de Italiaanse verblijfstitel die verzoeker heeft en met zijn verblijf aldaar. Dit blijkt trouwens uit de contacten met de Italiaanse overheid en uit het feit dat verzoeker naar Italië is gerepatriëerd.

Verder weerlegt verzoeker niet de uitgebreide motieven over de gepleegde drugsfeiten en zijn illegaal verblijf in het land. De redenen waarom werd voorzien in de duur van drie jaar zijn duidelijk opgesomd in de bestreden beslissing: verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (drugsfeiten en zwartwerk) en hij verbleef illegaal in het land.

Verzoeker laat verder na aan te duiden met welke specifieke omstandigheid geen rekening is gehouden.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

De Raad besluit dat verzoeker de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht, Schending overweging 14 Terugkeerrichtlijn, schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 25, lid 2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Een inreisverbod wordt overeenkomstig artikel 1, 8° Vw gedefinieerd als

"de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

Deze definitie werd overgenomen uit de Terugkeerrichtlijn.

Evenwel zegt overweging 14 het volgende:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was. "

De Europese Commissie heeft op 1 oktober 2015 een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" uitgewerkt (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt: Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden.

Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is. De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds kennis had van het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een op dat ogenblik geldige onbeperkte verblijfstitel afgegeven door Italië.

Verweerder weet dat verzoeker beschikt over een verblijfstitel in Italië.

In deze situatie blijkt evenwel geenszins dat verweerder zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat - zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat - moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Italië.

Er blijkt niet dat een inreisverbod dat dient te gelden voor alle lidstaten verenigbaar is met het gegeven dat verzoeker beschikt over een onbeperkte verblijfsvergunning afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde Terugkeerhandboek in deze situatie: "indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet kan intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken

In casu ligt het bewijs hiervan niet voor dat deze procedure überhaupt gevolgd werd en aldus dient de DVZ zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod dat geldt voor de hele EU behalve voor Italië.

De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden. Iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in de huidige procedure een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Er werd geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker heeft immers een onbeperkt verblijfsrecht in Italië sinds 2007, waar hij woont met zijn echtgenoot en minderjarig kind. Deze informatie strookt met het administratief dossier en wordt door de verwerende partij niet betwist. Doch wordt hier door verwerende partij niet verder op ingegaan en wordt hieraan geen enkele conclusie verbonden.

Overeenkomstig artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet wordt een inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn.

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1.EU-brede werking Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EUbrede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden. Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis)”

Artikel 11, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt. In de voorliggende zaak kan de verwerende partij niet betwisten dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een op dat ogenblik geldige verblijfstitel van onbeperkte duur, afgegeven door Italië.

In deze situatie blijkt evenwel in geen geval dat de verwerende partij zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Italië.

Er blijkt niet dat een inreisverbod, dat dient te gelden voor alle lidstaten, verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander beschikt over een verblijfsvergunning, afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde terugkeerhandboek van de Commissie in deze situatie:

“indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg zoals bedoeld in artikel 11, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken”.

In haar recente arrest van 22 januari 2018 in de zaak E. met nr. C-240/17 - dat handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een geldige verblijfstitel heeft in een andere lidstaat - bevestigt het Hof van Justitie dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd.

Uit niks blijkt dat de verblijfstitel van verzoeker in Italië werd ingetrokken of zal worden ingetrokken. Aldus diende de verwerende partij de SIS II-signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken. Het waarborgen van een geldige verblijfstitel is immers niet compatibel met een inreisverbod voor het hele Schengen grondgebied. De verwerende partij kan wel een zuiver nationaal inreisverbod opleggen en de verzoekende partij in haar nationale lijst ter fine van weigering van toegang signaleren. Zij kan echter geen inreisverbod opleggen voor het grondgebied van de andere staten (buiten Italië) die het Schengenacquis ten volle toepassen. Nu de verwerende partij vóór het treffen van het bestreden inreisverbod reeds op de hoogte was van een verblijfstitel voor Italië, heeft zij niet zorgvuldig gehandeld door in de bestreden beslissing geen verdere gevolgen te verlenen aan de melding van deze verblijfstitel door de verzoekende partij en reeds aan te geven dat het inreisverbod wordt opgelegd voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeben, zonder te weten of Italië de verblijfstitel handhaafde.

Verwerende partij heeft dus niet afdoende rekening gehouden met verzoekers verblijfsvergunning in Italië op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Enig overleg met de Italiaanse autoriteiten, voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod, blijkt ook niet, er blijkt enkel overleg in het licht van de verwijdering.”

3.2.2. De verzoeker houdt voor dat artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1er.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...).”

Hij stelt dat deze bepaling is overgenomen uit de “*terugkeerrichtlijn*” en verwijst naar overweging 14 en naar het op 1 oktober 2015 opgestelde ‘*terugkeerhandboek*’ van de Europese Commissie, en naar artikel 25, lid 2, van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), dat luidt als volgt:

“1 Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1bis Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2 Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende Overeenkomstsluitende Partij in overleg met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

3 De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur.”

De definitie, weergegeven in artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet, moet worden gelezen in het licht van de definitie, zoals bepaald in artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn. In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt op pagina 124:

“11.1.EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).” (eigen onderlijning)

Hieruit volgt dat het inreisverbod bindend is voor alle lidstaten die gebonden zijn door de Terugkeerrichtlijn, tenzij de verzoeker aldaar over een verblijfsrecht beschikt, wat het geval is.

In dit geval heeft het bestuur rekening gehouden met het verblijfsrecht dat verzoeker heeft in Italië. Verzoeker werd naar Rome gerepatriëerd. Uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zijn gecontacteerd die bevestigden dat verzoeker over een lang verblijfsrecht in Italië beschikt. Een kopie van verzoekers verblijfskaart is voorhanden in het administratief dossier. Een

aanvraag ANG-seining werd op 24 september 2020 verricht. Het voorstel tot invoering in het SISII systeem is gebeurd op 25 september 2020. Hierbij werd gemeld dat verzoeker in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning met melding van het nummer van deze kaart. In haar nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat het een nationaal inreisverbod betreft.

De bewering dat het inreisverbod zou gelden voor Italië is onjuist. De verzoeker gaat voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing die ook stelt dat: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied België”*. Het betreft een nationaal opgelegd inreisverbod.

De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker betoogt dat het inreisverbod een schending van de motiveringsplicht inhoudt omdat er geen rekening gehouden werd met het verblijfsrecht van de betrokkenen in Italië.

Terwijl, in de beslissing het volgende vermeld staat:

“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Het Unierecht, en meer bepaald de artikelen 6.2 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, leggen de plicht op aan een lidstaat om een terugkeerbesluit met een daarmee gepaard inreisverbod op te leggen - mits om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een onmiddellijk vertrek vereist is - ook al heeft de illegaal verblijvende derdelander in een lidstaat een door een andere lidstaat afgegeven verblijfstitel. Dat is in casu gebeurd.

In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 16 januari 2018 in de zaak C-240/17, E. tegen Finland, overwogen “dat de overlegprocedure van artikel 25, lid 2, SUO in beginsel pas moet worden gestart nadat de betrokken derdelander in het Schengeninformatiesysteem is signaleerd ter fine van weigering van toegang, en dus nadat het hem betreffende terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod is vastgesteld”. Het Hof heeft hier “volledigheidshalve” aan toegevoegd “dat artikel 25, lid 2, SUO niet verbiedt dat de overeenkomstsluitende staat die een dergelijke derdelander wil uitzetten en hem de toegang tot en het verblijf in het Schengengebied wil weigeren, de in deze bepaling neergelegde overlegprocedure reeds start voordat een hem betreffend terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod wordt vastgesteld”. Het Hof acht het wel “wenselijk dat de overlegprocedure zo snel mogelijk wordt gestart” en antwoordt op de desbetreffende prejudiciële vraag dat artikel 25.2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst aldus moet worden uitgelegd “dat de overeenkomstsluitende staat die jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel over wil gaan tot vaststelling van een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een weigering van toegang tot en verblijf in het Schengengebied, weliswaar de mogelijkheid heeft om de in die bepaling neergelegde overlegprocedure reeds te starten voordat het terugkeerbesluit wordt vastgesteld, maar dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra dat besluit wordt vastgesteld” (RvS, nr. 245.826 van 21 oktober 2019).

Overleg voor het nemen van de bestreden beslissing was aldus niet nodig. Uit de stukken van het dossier blijkt dat naderhand contact werd opgenomen met het land waar verzoekende partij verblijfsrecht heeft met name Italië en dat betrokkene reeds succesvol werd gerepatrieerd naar Italië.

Gezien er een bilateraal overname-akkoord is met Italië, word de seining dus beperkt tot België. In de communicatie met de Italiaanse ambassade wordt door hen gevraagd naar een kopie van een vonnis zodat zij eventueel later kunnen overgaan tot een intrekking van verzoekers verblijfsvergunning.

Ondertussen werd verzoekende partij succesvol terug gerepatrieerd waardoor dit inreisverbod geen impact heeft op het verblijfsrecht van de verzoekende partij in Italië en geldt het inreisverbod enkel voor België. Een schending van de materiële motiveringsplicht en onzorgvuldig handelen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In haar arrest van 16 januari 2018 in de zaak *E. tegen Finland* met nr. C-240/17 - dat eveneens handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een geldige verblijfstitel heeft in een andere lidstaat - bevestigt het Hof van Justitie dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd. Uit dit arrest blijkt dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra een bevel en inreisverbod worden vastgesteld. Het Hof van Justitie van de Europese Unie overweegt in zijn arrest van 16 januari 2018 in de zaak C-240/17, *E. tegen Finland*, dat: *“dat de overlegprocedure van artikel 25,*

lid 2, SUO in beginsel pas moet worden gestart nadat de betrokken derdelander in het Schengeninformatiesysteem is gesignaleerd ter fine van weigering van toegang, en dus nadat het hem betreffende terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod is vastgesteld".

Het Hof heeft hier "volledigheidshalve" aan toegevoegd "dat artikel 25, lid 2, SUO niet verbiedt dat de overeenkomstsluitende staat die een dergelijke derdelander wil uitzetten en hem de toegang tot en het verblijf in het Schengengebied wil weigeren, de in deze bepaling neergelegde overlegprocedure reeds start voordat een hem betreffend terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod wordt vastgesteld". Het Hof acht het wel "wenselijk dat de overlegprocedure zo snel mogelijk wordt gestart" en antwoordt op de desbetreffende prejudiciële vraag dat artikel 25.2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst aldus moet worden uitgelegd "dat de overeenkomstsluitende staat die jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel over wil gaan tot vaststelling van een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een weigering van toegang tot en verblijf in het Schengengebied, weliswaar de mogelijkheid heeft om de in die bepaling neergelegde overlegprocedure reeds te starten voordat het terugkeerbesluit wordt vastgesteld, maar dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra dat besluit wordt vastgesteld" (cf. RvS 21 oktober 2019, nr. 245.826). Dit houdt in dat de verwerende partij, zelfs al bezit verzoeker een Italiaanse verblijfskaart, haar niet had kunnen doen afzien van het treffen van de bestreden beslissing, vermits ze niet verplicht is om voor het opleggen van het inreisverbod een overlegprocedure met Italië op te starten. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing correct motiveerde dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare veiligheid.

Bijgevolg mag een inreisverbod ten uitvoer worden gelegd, ook al is de overlegprocedure nog gaande of nog niet begonnen.

Uit het administratief dossier blijkt dat dergelijk overleg met de Italiaanse autoriteiten heeft plaats gehad.

Uit artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Het is onjuist te stellen dat de verwerende partij zich moest onthouden van het nemen van de bestreden beslissing. Verder blijkt ook uit de nota met opmerkingen dat de verwerende partij deze bestreden beslissing beschouwt als een nationaal inreisverbod.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals uit het voorgaande blijkt, is de bestreden beslissing gesteund op een correcte feitenvinding, kennelijk redelijk genomen en bevat deze een correcte beoordeling.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Verder merkt de Raad op dat een schending van overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn, daargelaten of een schending van een overweging kan leiden tot de nietigverklaring van een bestreden beslissing, evenmin is aangetoond nu de bestreden beslissing deze beschouwingen heeft nageleefd.

Waar verzoeker opnieuw de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aanvoert omdat geen rekening gehouden is met zijn specifieke omstandigheden, is dat betoog in wezen een herhaling van het eerste middel. Het volstaat te verwijzen naar punt 3.1.2.4.

Tot slot maakt de bestreden beslissing evenmin gewag van de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod.

3.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN